A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2010. április 15. *

A C-485/08. P. sz. ügyben,

Claudia Gualtieri (lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: P. Gualtieri és M. Gualtieri ügyvédek)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2008. november 11-én benyújtott fellebbezése tárgyában

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviseli: J. Currall, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban

* Az eljárás nyelve: olasz.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök, M. E. Levits (előadó), M. Ilešič, J.-J. Kasel és M. Safjan bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével C. Gualteri az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-284/06. sz., Gualteri kontra Bizottság ügyben 2008. szeptember 10-én hozott ítéletének

(a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amely elutasította arra irányuló kérelmét, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg az Európai Közösségek Bizottságának 2005. szeptember 5-i határozatát, amely megtagadta tőle a 107,10 eurós napidíjat és a 321,30 eurós havi juttatást;

– semmisítse meg a 2006. január 30-i határozatot, amelyben a Bizottság elutasította a fellebbezőnek a 2005. szeptember 5-i határozattal szembeni panaszát;

– semmisítse meg a Bizottság összes olyan havi közleményét, amely a fellebbezőnek járó napidíj megállapítására vonatkozik;

– elsődlegesen kötelezze a Bizottságot a fellebbező véleménye szerint neki járó juttatás megfizetésére, mégpedig 2004. január 1-jétől számítva, és tekintetbe véve az említett juttatás összegének a Bizottsághoz kirendelt nemzeti szakértőkre vonatkozó szabályzatról szóló, 2004. február 27-i, C (2004) 577 számú bizottsági határozat, majd a C (2004) 577 határozatot módosító 2005. március 22-i, C (2005) 872 határozat hatálybalépését követő emelését;

– másodlagosan kötelezze a Bizottságot a fellebbező véleménye szerint neki járó juttatások megfizetésére, 2005. február 2-ától számítva vagy harmadlagosan 2005. július 4-étől számítva, 2005. december 31-ig;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

I – Jogi háttér

2 A 2003. január 31-i C (2003) 406 határozattal módosított, a Bizottság szolgálataihoz kirendelt nemzeti szakértőkre vonatkozó szabályzatról szóló, 2002. április 30-i C (2002) 1559 bizottsági határozat (a továbbiakban: KNSz-határozat) 1. cikkének (1) és (2) bekezdése kimondja:

„(1) A jelen szabályozás alkalmazandó a […] Bizottsághoz valamely nemzeti, regionális vagy helyi közigazgatási szerv által kirendelt nemzeti szakértőre. […]

(2) A jelen szabályozás hatálya alá tartozó személyek a kirendelés időtartama alatt a munkáltatójuk szolgálatában maradnak és díjazásukat e munkáltató folyósítja."

3 A KNSz-határozat 17. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A kirendelt nemzeti szakértő kirendelésének időtartamára napidíjra jogosult. Amennyiben a felvételének helye és a kirendelésének helye közötti távolság nem haladja meg a 150 kilométert, a napidíj összege 26,78 euró. Ha e távolság meghaladja a 150 kilométert, a napidíj összege 107,10 euró."

4 A KNSz-határozat 17. cikkének (2) bekezdése a lakóhely és a kirendelés helye közötti távolság függvényében változó összegű havi támogatás folyósítását írja elő.

5 A KNSz-határozat 20. cikke a következőképpen fogalmaz:

„(1) A jelen szabályozás alkalmazásában azt a helyet kell lakóhelynek tekinteni, ahol a kirendelt nemzeti szakértő tevékenységét a munkáltatója számára közvetlenül a kirendelése előtt végezte. A szolgálati hely az a hely, ahol a Bizottság azon szolgálata található ahová a kirendelt nemzeti szakértőt beosztják. E helyekről az 1. cikk (5) bekezdésében szereplő levélváltás tesz említést.

[...]

(3) A lakóhely [a következő esetekben] megegyezik a kirendelés helyével:

[...]

b) ha a Bizottság által kért kirendelés időpontjában a kirendelés helye megegyezik a kirendelt nemzeti szakértő által eltartott házastárs vagy gyermek lakóhelyével.

Ebből a szempontból az olyan kirendelt nemzeti szakértőt, aki a kirendelésének helyétől 150 kilométert meg nem haladó távolságra lakik, úgy kell tekinteni, mint aki a kirendelés helyén lakik."

6 A KNSz-határozatot később módosította a 2004. február 27-i C (2004) 577, a 2005. március 22-i C (2005) 872 és a 2005. szeptember 21-i C (2005) 3608 bizottsági határozat. A KNSz-határozatot felváltotta a Bizottság szolgálataihoz kirendelt nemzeti szakértőkre vonatkozó szabályzatról szóló, 2006. június 1-jei C (2006) 2033 bizottsági határozat.

II – A jogvita alapjául szolgáló tényállás

7 A jogvita alapjául szolgáló tényállást a megtámadott ítélet 6–13. pontja a következőképpen írja le:

„6 A felperes, Claudia Gualtieri, aki Olaszországban bíróként tevékenykedik, 2004. január 1-je és 2005. december 31-e között a Bizottság szolgálatában állt kirendelt nemzeti szakértőként.

7 A Bizottság, miután az Olasz Köztársaságnak az Európai Unió mellett működő állandó képviselete részéről megkapta a kirendeléshez szükséges iratokat, levelet küldött az állandó képviseletnek, amely 2003. november 11-én érkezett meg a címzetthez, és amelyben a Bizottság tájékoztatta az állandó képviseletet, hogy a KNSz-határozat rendelkezései lesznek irányadóak a felperesre, és ennek megfelelően a felperes 107,10 euró napidíjban, valamint e határozat 17. cikkének megfelelően 321,30 euró havi juttatásban fog részesülni.

8 Néhány nappal a felperes kirendelt nemzeti szakértőként való szolgálatba lépését követően, 2004. január 9-én, a Személyzeti és igazgatási főigazgatóság tájékoztatta az Olasz Köztársaság állandó képviseletét, hogy a felperes a korábban bejelentett 107,10 euró helyett 26,78 euró napidíjat fog kapni, mivel házastársának a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdése értelmében vett lakóhelye Brüsszelben található.

9 A felperes 2005. február 2-ától kezdve házastársától külön élt, és lakóhelyét új brüsszeli címre helyezte át. […] A belga jog szerint létrejött, a közös megegyezéssel történő válásról szóló egyezséget 2005. július 4-én nyújtották be a brüsszeli bírósághoz, amelyet 2006. január 13-án határozatba foglaltak.

10 2005. július 6-án benyújtott kérelmében a felperes a férjétől való válásra hivatkozva kérte a Bizottságtól a 107,10 eurós napidíj és a havi juttatás folyósítását, amelyek szerinte legalább 2005. február 2-a óta jártak neki.

11 2005. szeptember 5-én a Bizottság elutasította e kérelmet, azzal az indokkal, hogy a felperesnek a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdése b) pontja szerinti lakóhelye a kirendelésre vonatkozó kérelem időpontjában Brüsszelben volt.

12 2005. október 17-i feljegyzésében a felperes a 2005. március 22-i C (2005) 872 [bizottsági] határozattal módosított KNSz-határozat 27. cikke alapján panaszt nyújtott be.

13 2006. január 30-i határozatában a Bizottság úgy tekintette, hogy a panaszt az európai közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzata 90. cikkének (2) bekezdése alapján nyújtották be, azonban a panaszt elutasította többek között azon az

alapon, hogy »a felvétel helyeként a Bizottsághoz való kirendelés iránti kérelem időpontjában az érdekelt lakóhelyét rögzítették, és e döntés felülvizsgálatának nincs helye [az érdekelt] személyes körülményeiben bekövetkezett esetleges változás esetén«. […]"

III – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

8 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2006. április 30-án benyújtott keresetlevelével a fellebbező keresetet terjesztett elő annak érdekében, hogy a Közszolgálati Törvényszék adjon helyt a jelen ítélet 1. pontjában ismertetett kérelmeinek.

9 A Közszolgálati Törvényszék (első tanács) 2006. október 9-i végzésében úgy ítélte meg, hogy a fellebbező mint kirendelt nemzeti szakértő nem minősül az Európai Közösségek alkalmazottjának az EK 236. cikk értelmében. Ebből következően a Közszolgálati Törvényszék megállapította, hogy a jogvita elbírálására *ratione personae* nincs hatásköre, és a Bíróság alapokmánya I. melléklete 8. cikke (2) bekezdésének megfelelően az ügyet áttette az Elsőfokú Bírósághoz.

10 Az Elsőfokú Bíróság annak megállapítását követően, hogy a kereset kizárólag abban az esetben fogadható el, ha az a 2006. január 30-i határozat megsemmisítésére irányul, és a KNSz-határozat 17. cikke szerinti napidíj teljes összegének a 2005. augusztus 17-e és december 31-e (vagy 2005. május 6-a és december 31-e) közötti időszakra történő folyósításának megtagadására vonatkozik, pergazdaságossági okokra tekintettel úgy látta helyénvalónak, ha először az érdemi kérdésekről határoz, és az ügyet érdemben utasítja el, elkerülve ezáltal a kereset elfogadhatóságára vonatkozó kérdések vizsgálatát.

11 Az Elsőfokú Bíróság elsőként a fellebbező első jogalapját utasította el, amely az egyenlő bánásmód elvének a KNSz-határozat alkalmazása során történt megsértésére vonatkozott.

12 Válaszul a fellebbező azon érvére, amely szerint a Bizottság megsértette az EK 141. cikket azáltal, hogy a fellebbező válását követően megtagadta tőle a KNSz-határozat 17. cikkében előírt napidíj teljes összegének folyósítását azon az alapon, hogy a kirendelés iránti kérelem időpontjában Brüsszelben lakó személlyel élt házasságban, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 29. pontjában jelezte, hogy a KNSz-határozat semmiféle különbséget nem tesz férfi és nő kirendelt nemzeti szakértők között, így annak alkalmazása nem járhat semmiféle nemen alapuló hátrányos megkülönböztetéssel.

13 A megtámadott ítélet 30. pontjában az Elsőfokú Bíróság ráadásul azt is kimondta, hogy e juttatások semmi esetre sem minősülnek díjazásnak, ahogyan azt a fellebbező maga is elismerte a tárgyaláson.

14 A megtámadott ítélet 31. pontjában az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbezőnek a családi állapottól független egyenlő bánásmód elvének megsértésére vonatkozó érvét, kimondva, hogy „a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdésének b) pontja minden kirendelt nemzeti szakértőre egységesen alkalmazandó, akár egyedülálló, akár házas”, és hogy „a Bizottság helyesen állapította meg, hogy a felperest a kirendelés iránti kérelem időpontjában nem érte hátrányos megkülönböztetés az egyedülálló kirendelt nemzeti szakértőkhöz képest, mivel a felperes jogi helyzete házas nőként eltért az egyedülálló személyekétől”. Miután emlékeztetett arra, hogy „a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a házasság főszabály szerint nem hasonlítható az együttéléshez vagy más ténybeli helyzethez, mivel a házasság egyik lényeges jellemzője az, hogy sajátos jogi kötelezettségeket keletkeztet, amelyek különböznek bármely más helyzethez kapcsolódó jogi kötelezettségektől”, az Elsőfokú Bíróság azt hangsúlyozta, hogy „az ügy iratai szerint a felperes kirendelésének teljes időtartama alatt házas volt, mivel a válást csupán 2006 januárjában mondták ki”.

15 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően megvizsgálta a fellebbezőnek az EK 241. cikk alapján felhozott második jogalapját, a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdésének b) pontjával szembeni jogellenességi kifogást. Az Elsőfokú Bíróság elutasította e kifogást, a megtámadott ítélet 36. és 37. pontjában rámutatva, hogy a fellebbező beadványában az említett jogalapot csupán igen elvont módon fejtette ki, annak pontos megjelölése nélkül, hogy miben áll az egyenlőség elvének általa felhozott megsértése, ráadásul e jogalapot a tárgyalás során sem fejtette ki bővebben, még az Elsőfokú Bíróság erre vonatkozó felhívása ellenére sem.

16 Végül az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező harmadik, a bizalomvédelem elvének Bizottság általi megsértésére vonatkozó jogalapját, a megtámadott ítélet 42. és 43. pontjában rámutatva, hogy a Bizottság által az Olasz Köztársaság állandó képviseletén keresztül a fellebbezőnek adott tájékoztatás ellentétes volt magának a KNSz-határozatnak a szövegével, és nem vette számításba a fellebbező jogi helyzetét, vagyis azt, hogy a fellebbező olyan személy házastársa, aki a fellebbező kirendelése iránti kérelem időpontjában a kirendelés helyén lakott. Az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett arra, hogy a KNSz-határozatot csatolták a fellebbezőnek címzett levelekhez, emellett úgy tekintették, hogy az aktív bíróként tevékenykedő fellebbező képes volt értelmezni a helyzet jogi és ténybeli körülményeit.

IV – A felek Bíróság előtti kérelmei

17 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság

– teljes egészében vagy részben helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– teljes egészében vagy részben adjon helyt az elsőfokú eljárásban és a fellebbviteli eljárásban előadott kérelmeknek;

– másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé a szükséges érdemi határozatok meghozatala céljából, továbbá

– a Bizottságot kötelezze a két eljárással kapcsolatban felmerült költségek viselésére, járulékosan az elsőfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségek teljes megtérítése mellett.

18 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és kötelezze a fellebbezőt a jelen eljárás költségeinek viselésére.

V – A fellebbezésről

A – *A fellebbezésnek a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló részéről*

19 Kérelmeinek alátámasztására a fellebbező két jogalapra hivatkozik, amelyek az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazására, illetve az indokolás hibáira vonatkoznak, és amelyek az egyenlő munkavégzés elvének megsértéséhez, illetve a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdésének b) pontjával szembeni jogellenességi kifogás elutasítása indokolásának elégtelenségéhez vezettek.

20 A Bíróság Hivatalához 2009. október 12-én benyújtott levelében a fellebbező kérte, hogy az eljárási szabályzat 42. cikke 2. §-ának és 118. cikkének megfelelően új jogalapot hozhasson fel.

1. Az új jogalap felhozatalára vonatkozó kérelemről

a) A felek érvei

21 A fellebbező azzal érvel, hogy fellebbezésének benyújtását követően, 2008. november 12-én a Bizottság elfogadta a Bizottság szervezeti egységeihez kirendelt nemzeti szakértőkre és a Bizottság szervezeti egységeinél szakmai képzésen részt vevő nemzeti szakértőkre vonatkozó szabályzatról szóló C (2008) 6866 végleges határozatot (a továbbiakban: 2008. évi KNSz-határozat).

22 E határozat további olyan elemeket tartalmaz, amelyek alátámasztják a fellebbezésben kifejtett azon elméletet, amely szerint a kirendelt nemzeti szakértő és a Bizottság között alárendeltségen alapuló munkaviszony jön létre, és az ennek során kifizetett juttatások díjazásnak minősülnek. Másfelől, a 2008. évi KNSz-határozat már nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely előírja a napidíj csökkentését abban az esetben, ha a kirendelés iránti kérelem időpontjában a kirendelés helye megegyezik a kirendelt nemzeti szakértő által eltartott gyermekeknek vagy házastársának a lakóhelyével.

23 A Bizottság, amelyet az eljárási szabályzat 42. cikke 2. §-a második bekezdésének megfelelően felhívtak arra, hogy adjon választ a fellebbező által előterjesztett jogalapra, úgy véli, hogy az új jogalap felhozatala iránti kérelem elfogadhatatlan, és a Bíróság csak az Elsőfokú Bíróság által figyelembe vett ténybeli és jogi helyzet alapján értékelheti a fellebbezést. Emellett, ha a fellebbező úgy vélte volna, hogy a 2008. évi KNSz-határozat releváns az Elsőfokú Bíróság előtti ügye szempontjából, perújítási kérelmet kellett volna előterjesztenie az Elsőfokú Bíróságnál, a Bíróság alapokmányának 44. cikke és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 125. és 126. cikke alapján.

24 Másodlagosan a Bizottság azzal érvel, hogy az eljárási szabályzat 42. cikkét úgy kell értelmezni, mint amely a felhozott tényező releváns voltára vonatkozó bennefoglalt feltételt fogalmaz meg. Márpedig a 2008. évi KNSz-határozatnak a legcsekélyebb hatása sincs a 2002-ben elfogadott KNSz-határozat hatálya alatt létrejött helyzetre. A fellebbező érvelése ráadásul téves, mivel a 2008. évi KNSz-határozat teljes egészében fenntartja a különbségtételt egyfelől a kirendelt nemzeti szakértők, másfelől a Bizottság tisztviselői és egyéb alkalmazottai között.

b) A Bíróság álláspontja

25 A Bíróság eljárási szabályzata 42. cikke 2. §-ának első bekezdése –amely e szabályzat 118. cikke értelmében alkalmazandó a fellebbviteli eljárásban – kimondja, hogy az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

26 A jelen esetben mindenképpen hatástalan az arra vonatkozó jogalap, hogy elfogadták a 2008. évi KNSz-határozatot, amelyre a Bíróság előtti eljárás időtartama alatt került sor, mivel valamely közösségi jogi aktus jogszerűségét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi adatok függvényében kell elbírálni (lásd a Bíróság 15/76. és 16/46. sz., Franciaország kontra Bizottság egyesített ügyekben 1979. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 321. o.] 7. pontját, a C-449/98. P. sz., IECC kontra Bizottság ügyben 2001. május 17-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-3875. o.] 87. pontját, valamint a C-443/07. P. sz., Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ügyben 2008. december 22-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-10945.o.] 110. és 111. pontját).

27 A 2008. évi KNSz-határozat ugyanis, amely csupán 2009. január 1-jén lépett hatályba, nem minősül a fellebbező kirendelésének időtartama alatt alkalmazandó szabályozásnak. Következésképpen e határozat nem releváns tényező a megtámadott ítélettel szembeni fellebbezés felülvizsgálata szempontjából, amely ítéletben az Elsőfokú Bíróság a Bizottság e kirendelésre vonatkozó határozatainak jogszerűségét vizsgálta felül.

2. Az egyenlőség elvének megsértésére vonatkozó első jogalapról

28 A fellebbező az első jogalapot négy részre bontotta.

a) Az első jogalap első részéről

i) A felek érvei

29 Az első jogalap első részében a fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy megsértette indokolási kötelezettségét, mivel nem foglalt állást a kirendelt nemzeti szakértők jogállásáról, noha azt felvetették előtte.

30 Emellett a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Bizottság és a kirendelt nemzeti szakértő közötti munkaviszonyt jellemző alárendeltség nem kérdőjelezhető meg, mivel a kirendelt nemzeti szakértő és annak eredeti közigazgatási szerve közötti jogviszonyt a kirendelés időtartama alatt felfüggesztettnek kell tekinteni. A kirendelt nemzeti szakértő teljes mértékben beilleszkedik a Bizottság szervezetébe, és tevékenységét kizárólag annak javára végzi.

31 A Bizottság szerint az első jogalap első része elfogadhatatlan. Egyrészt a fellebbező azon állítása, amely szerint őt a Bizottság alkalmazottjának kellene tekinteni, szükségszerűen magában foglalja a KNSz-határozat egésze jogszerűségének megkérdőjelezését is, és különösen azon rendelkezésekét, amelyek kimondják, hogy a kirendelt nemzeti szakértő az eredeti munkáltatója szolgálatában marad. Márpedig e rendelkezéseket nem vitatták az elsőfokú eljárás során. Másfelől az Elsőfokú Bíróságot nem kérték, hogy foglaljon állást a kirendelt nemzeti szakértő Bizottsággal való szakmai kapcsolatának jogi minősítéséről.

32 Másodlagosan a Bizottság úgy véli, hogy az első jogalap első része hatástalan, mivel annak megítéléséhez, hogy a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdésének b) pontja vagy e cikk alkalmazásának módja ellentétes-e az EK 141. cikkel vagy a hátrányos megkülönböztetés általános tilalmával, nem szükséges tudni, hogy a kirendelt nemzeti szakértő a Bizottság alkalmazottja-e.

ii) A Bíróság álláspontja

33 A Bizottság által felhozott első elfogadhatatlansági kifogást illetően meg kell állapítani, hogy az első jogalap első részében a fellebbező az Elsőfokú Bíróság indokolás során elkövetett hibájára hivatkozik, mivel az nem válaszolt a kirendelt nemzeti szakértők jogállásával kapcsolatban felhozott érvelésére, nem pedig a KNSz-határozat jogellenességét kifogásolta. Következésképpen ezen elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

34 Másodsorban, ami a Bizottság azon érvét illeti, hogy az első jogalap első része elfogadhatatlan amiatt, mert az Elsőfokú Bíróságtól nem kérték, hogy nyilatkozzon a kirendelt nemzeti szakértő jogállásáról, meg kell állapítani, hogy a fellebbező által az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott válaszból kitűnik, hogy a kirendelt nemzeti szakértő jogállására vonatkozó érveket igenis felhozták előtte.

35 Igaz, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-ának első bekezdése szerint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

36 Meg kell azonban állapítani, hogy noha a fellebbező csupán a válaszadás szakaszában hozta fel a kirendelt nemzeti szakértők jogállására vonatkozó érveit, azzal a Bizottság

ellenkérelmében szereplő azon állításra válaszolt, amely szerint a juttatások nem minősíthetők díjazásnak, mivel a Bizottság nem munkaadója a kirendelt nemzeti szakértőnek. Másként fogalmazva, a fellebbező azt kívánta bizonyítani, hogy a felek közötti munkaviszonyt a közöttük lévő alárendeltség jellemzi, ebből következően a kirendelt nemzeti szakértőnek fizetett juttatásokat az EK 141. cikk értelmében vett díjazásnak kell tekinteni.

37 Így a kirendelt nemzeti szakértő jogállására vonatkozó érveket az egyenlőség elvének a KNSz-határozat alkalmazása során történt megsértésére vonatkozó, az Elsőfokú Bíróság előtt felhozott jogalap kibővítésének kell tekinteni. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy elfogadhatónak kell tekinteni azt a jogalapot, amely a keresetlevélben korábban közvetlenül vagy közvetve már előadott jogalap kibővítése (lásd különösen a 306/81. sz., Verros kontra Parlament ügyben 1983. május 19-én hozott ítélet [EBHT 1983., 1755. o.] 9. pontját, a C-412/05. P. sz., Alcon kontra OHIM ügyben 2007. április 26-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-3569. o.] 38–40. pontját és a C-71/07. P. sz., Campoli kontra Bizottság ügyben 2008. július 17-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-5887. o.] 63. pontját).

38 Következésképpen a Bizottság nem állíthatja, hogy a kirendelt nemzeti szakértő Bizottsággal való szakmai kapcsolata jogi minősítésének kérdését nem hozták fel az Elsőfokú Bíróság előtt. Ennélfogva a Bizottság második elfogadhatatlansági kifogását szintén el kell utasítani.

39 Az érdemi részt illetően emlékeztetni kell arra, hogy az a kérdés, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéletének indokolása ellentmondó vagy hiányos-e, jogi kérdésnek minősül, és mint ilyenre, a fellebbezés keretében lehet rá hivatkozni (lásd különösen a C-404/04. P. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben 2007. január 11-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-1. o.] 90. pontját, valamint C-120/06. P. és C-121/06. P. sz., FIAMM és FIAMM Technologies kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2008. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6513 o.] 90. pontját).

40 A fellebbezés során a Bíróság felülvizsgálatának tárgya többek között annak vizsgálata, hogy az Elsőfokú Bíróság figyelembe vette-e a fellebbező által előadott összes érvet (lásd ebben az értelemben a C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-8417. o.] 128. pontját, a C-359/01. P. sz., British Sugar kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-4933. o.] 47. pontját, valamint a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02–C-208/02. P. és a C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o. 244. pontját).

41 Mindazonáltal – ahogyan azt a Bíróság többször kimondta – az Elsőfokú Bíróság ítéleteinek indokolására vonatkozó kötelezettsége nem értelmezhető úgy, hogy az Elsőfokú Bíróság köteles részletekbe menően válaszolni a fellebbező minden egyes érvére, különösen ha az nem kellően világos és pontos (lásd különösen a C-274/99. P. sz., Connolly kontra Bizottság ügyben 2001. március 6-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-1611. o.] 121. pontját; a C-197/99. P. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-8461. o.] 81. pontját; a fent hivatkozott Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 90. pontját, valamint a fent hivatkozott FIAMM és FIAMM Technologies kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 91. pontját).

42 A jelen esetben, ahogyan az a jelen ítélet 37. pontjában szerepel, a kirendelt nemzeti szakértő jogállására vonatkozó kérdést felhozták az EK 141. cikkben szereplő egyenlőség elvének megsértésre vonatkozó jogalappal kapcsolatban.

43 Márpedig egyértelmű, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 29. pontjában választ adott az EK 141. cikk megsértésére vonatkozó érvre, kimondva, hogy a KNSz-határozat semmiféle különbséget nem tesz férfi és nő kirendelt nemzeti szakértők között, így annak alkalmazása nem járhat semmiféle nemen alapuló hátrányos megkülönböztetéssel.

44 Ilyen körülmények között a kirendelt nemzeti szakértő jogállására vonatkozó kérdés, és ebből következően annak lehetősége, hogy díjazásnak minősítsék a kirendelt nemzeti szakértőnek nyújtott juttatást, nem volt döntő.

45 Egyébként az Elsőfokú Bíróság csupán a teljesség kedvéért mondta ki a megtámadott ítélet 30. pontjában, hogy ráadásul a szóban forgó juttatások nem minősülnek díjazásnak.

46 Következésképpen az első jogalap első részét, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

b) Az első jogalap második részéről

i) A felek érvei

47 Az első jogalap második részében a fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy megszegte indokolási kötelezettségét, és tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 30. pontjában kimondta, hogy „ráadásul e juttatások semmi esetre sem minősülnek díjazásnak, ahogyan azt a fellebbező maga is elismerte a tárgyaláson".

48 Elsősorban a fellebbező árnyaltabb álláspontot képviselt, rámutatva, hogy noha a C (2006) 2033 határozat 17. cikkének (9) bekezdése kimondja, hogy a juttatások nem tekinthetők díjazásnak, nem zárható ki, hogy legalábbis részben azok legyenek.

49 Másodsorban az Elsőfokú Bíróság anélkül állapította meg, hogy a juttatások és a díjazás természete nem azonos, hogy elvégezte volna a szükséges elemzéseket és figyelembe

vett volna más jogi rendelkezéseket, többek között az EK 141. cikk (2) bekezdését, az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzata 63. cikkének (3) bekezdését vagy akár az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek 19. cikkét.

50 A Bizottság elsősorban azzal érvel, hogy a fellebbező által a tárgyaláson tett kijelentések kérdése ténykérdés, amelyet a fellebbezésben nem lehet megkérdőjelezni, kivéve a tények elferdítésére való hivatkozás esetét. Márpedig a tények elferdítésére nem hivatkoztak, azt nem bizonyították, ugyanis a megtámadott ítéletben szereplő kijelentések hiányosságára vonatkozó érv nem megy el odáig.

51 Másodsorban, a fellebbező fellebbezésének 77. pontjában elismerte, hogy helytálló a megtámadott ítélet 30. pontjában szereplő azon megállapítás, mely szerint a tárgyaláson saját maga is elismerte, hogy e juttatások nem minősülnek díjazásnak. A fellebbező erre vonatkozó érvei mutatják, hogy nem tulajdonított jelentőséget annak, amit az Elsőfokú Bíróság előtt elismert, és további észrevételeit csupán feltételesen fogalmazta meg.

ii) A Bíróság álláspontja

52 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Elsőfokú Bíróság valamely határozatában az indokolás mellékes pontjaival szemben emelt kifogások nem vezethetnek e határozat hatályon kívül helyezéséhez, ezért azok hatástalanok (a fent hivatkozott Dansk Rørindustri és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 148. pontja, valamint a C-171/05. P. sz., Piau kontra Bizottság ügyben 2006. február 23-án hozott végzés 86. pontja és a C-188/06. P. sz., Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2007. március 9-én hozott végzés 64. pontja).

53 Márpedig, ahogyan az a jelen ítélet 45. pontjában szerepel, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 30. pontjában az említett ítélet 29. pontjához képest mellékesen tette a fellebbező által kifogásolt megállapítást. Ez tűnik ki az említett 30. pont elején szereplő „ráadásul" szó használatából is.

54 Ennélfogva úgy tűnik, hogy az első jogalap második része a megtámadott ítélet indokolásának mellékes pontja ellen irányul, így még ha megalapozott volna is, a jogalap e része nem vezethet ezen ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

55 Következésképpen az első jogalap második részét, mint hatástalant, el kell utasítani.

c) Az első jogalap harmadik részéről

i) A felek érvei

56 Az első jogalap harmadik részében a fellebbező egyrészt azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés fennállását vizsgálta, holott a fellebbező nem ilyen hátrányos megkülönböztetésre hivatkozott, hanem azt kívánta bizonyítani – a hatályos rendelkezések összességére emlékeztetve – hogy a közösségi jogban létezik olyan általános elv, amelynek értelmében egyenlő értékű munkáért egyenlő díjazás jár.

57 Másrészt, az Elsőfokú Bíróság által adott értelmezés a törvényes házassággal szembeni hátrányos megkülönböztetéshez vezetne, mivel csupán a házassági életközösségekre vonatkozna, az élettársi kapcsolatokra viszont nem, bármilyen régóta álljanak is fenn.

58 Elsősorban, a családi jogállás azonban nem igazolhatja az eltérő bánásmódot. Éppen ellenkezőleg, figyelembe kellene venni minden egyes pár tényleges helyzetét, amely helyzet megegyezik a házastársak és az élettársak esetében, mivel mindkét esetben fennáll a kölcsönös gazdasági támogatás és összetartozás, valamint a közös élettel kapcsolatos költségek arányos viselése.

59 Másodsorban, a különböző tagállamok jogi szabályozásában jelenleg erős tendencia mutat az élettársi kapcsolat és a házasság közelítésére. Következésképpen a Bíróság ítélkezési gyakorlatát, amely nem ismeri el a házasság és az élettársi kapcsolat egyenlőségét, felül kellene vizsgálni, legalábbis a foglalkoztatás területén, tekintettel a közösségi jogi normákra, különösen az Európai Közösségek tisztviselői személyzeti szabályzata 1d. cikke (1) bekezdésének második albekezdésére, és az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatára, amely az élettársi kapcsolatra vonatkozóan is elismeri az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény 8. cikkében előírt családi élet tiszteletben tartásának követelményét.

60 Harmadsorban, a családi állapoton alapuló díjazásbeli különbségtétel hátrányosan megkülönböztető jellege abból fakad, hogy a Bizottság nem csökkenti a juttatásokat akkor, amikor a kirendelt nemzeti szakértő szolgálatba lépése után köt házasságot valamely Brüsszelben élő személlyel, vagy amikor a kirendelt nemzeti szakértő házastársa ez előbbi kirendelését követően költözik Brüsszelbe.

61 Végül, negyedsorban a fellebbező megpróbálja bizonyítani a Bizottság által az Elsőfokú Bíróság előtt kifejtett álláspont következetlenségét, amely abban nyilvánul meg, hogy ezen intézmény szerint a kirendelt nemzeti szakértő családi állapota az egyetlen olyan valós és meghatározott szempont, amelyet a fizetendő napidíj megállapításakor figyelembe kell venni, ugyanis az egyszerűsítés elvével ellentétes volna a konkrét helyzetek, ideértve az élettársi kapcsolatok vizsgálata, azonban a Bizottság egyúttal – és az említett egyszerűsítés elvéhez képest következetlenül – azt is állítja, hogy a fellebbezőnek az összes havi elszámolást meg kellett volna támadnia.

62 A Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság – válaszul a fellebbezőnek az EK 141. cikkre történő hivatkozására – helyesen állapította meg, hogy a KNSz-határozat elemzéséből semmiféle nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés nem következik.

63 A Bizottság azt állítja, hogy a házasság és az élettársi kapcsolat állítólagos egyenlőségére vonatkozó érvet a fellebbviteli eljárásban hozták fel először, ezért azt el kell utasítani.

64 Emellett, noha az egyenlő értékű munkáért egyenlő díjazás elvét természetesen el kell ismerni, ezen elv a jelen esetben nem releváns, és azt a megtámadott ítélet sem sértette. Mindenesetre a kirendelt nemzeti szakértőknek fizetett juttatások rendszerében a házasság és az élettársi kapcsolat azonosként történő kezelésének egyetlen hatása az volna, hogy az élettársi kapcsolatban elő kirendelt nemzeti szakértőkre is kiterjedne a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdésének b) pontján alapuló vélelem, amely szerint a kirendelt nemzeti szakértő kisebb hátrányokkal néz szembe, ha a kirendelése helyén élő személlyel él házasságban, ebből következően nekik is csökkentett mértékű juttatás járna.

65 Ráadásul az a tény, hogy a közösségi jogrend bizonyos rendelkezései a törvényes házasságot és az élettársi kapcsolatot kifejezetten azonosnak tekintik, nem von maga után semmiféle általános kötelezettséget az ilyen azonosítás elfogadására nézve, főleg ha az e rendelkezésekben előírt azonosítás oka – többek között a családi élet védelme – idegen a KNSz-határozat 17. cikkében előírt juttatások alapjától.

66 A Bizottság rámutat, hogy amennyiben valamely rendszer konkrét és pontos szempontokon alapul, amelyeket objektív módon alkalmaznak, a szélsőséges helyzetek előfordulása akkor fogadható el, ha olyan fontosabb tényezőkre lehet hivatkozni, mint amilyen a közösségi források ésszerű felhasználása és a jelen esetben a Bizottságra háruló adminisztratív terhek csökkentése.

ii) A Bíróság álláspontja

67 Azon érvre vonatkozóan, amely szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés fennállását vizsgálta, elegendő rámutatni, hogy a fellebbezés 22. pontjából is kitűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt a fellebbező kifejezetten az EK 141. cikk megsértésére hivatkozott. Márpedig e rendelkezés a nemek közötti egyenlőség általános elvének különös kifejeződése (lásd a C-227/04. sz., Lindorfer kontra Tanács ügyben 2007. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-6767. o.] 50. pontját).

68 Az Elsőfokú Bíróság tehát helyesen vizsgálta, hogy a KNSz-határozat alkalmazása nemen alapuló hátrányos megkülönböztetést eredményezhet-e.

69 A fellebbező azon érvére vonatkozóan, amely szerint az Elsőfokú Bíróság által adott értelmezés hátrányos megkülönböztetést hoz létre a törvényes házassággal szemben az élettársi kapcsolathoz képest, ezen érvet elfogadhatónak kell tekinteni. Ugyanis, egyrészt ahogyan az az elsőfokú eljárásban benyújtott keresetlevélből, és különösen annak 33. pontjából kitűnik, a fellebbező hivatkozott egyfelől a törvényes együttélés, mint amilyen a házasság, másfelől az élettársi kapcsolat összehasonlíthatóságára, másrészt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 31 pontjában erről kifejezetten állást foglalt.

70 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az egyenlő bánásmód elve és a hátrányos megkülönböztetés tilalma megkövetelik, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy a különböző helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, hacsak ez a bánásmód objektíve nem igazolt (a C-344/04. sz., IATA és ELFAA ügyben 2006. január 10-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-403. o.] 95. pontja, a C-300/04. sz., Eman és Sevinger ügyben 2006. szeptember 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8055. o.] 57. pontja, valamint a fent hivatkozott Lindorfer kontra Tanács ügyben hozott ítélet 63. pontja).

71 Mielőtt a megtámadott ítélet 31. pontjában levonta volna azt a következtetést, hogy családi állapotuk eltérősége okán nincs hátrányos megkülönböztetés a fellebbező – aki a kirendelés iránti kérelem időpontjában házas volt – és az egyedülálló személy jogállásában lévő kirendelt nemzeti szakértő között, az Elsőfokú Bíróság hallgatólagosan elfogadta, hogy a családi állapot szempontja a fizetendő napidíj összegének meghatározásához használt egyik helyes és megfelelő szempont.

72 Márpedig rá kell mutatni, hogy a kirendelt nemzeti szakértők számára nyújtott juttatások feltételeinek meghatározása a Bizottság diszkrecionális jogkörébe tartozik. Így a hátrányos megkülönböztetés tilalma és az egyenlő bánásmód elve csak abban az esetben sérülne, ha a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdésének b) pontja e rendelkezés céljához képest önkényes vagy nyilvánvalóan nem megfelelő megkülönböztetést tartalmazna.

73 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által fizetett juttatás célja – ahogyan azt a Bizottság kifejtette – a kirendelt nemzeti szakértőnél jelentkező költségek és hátrányok ellensúlyozása, amelyek a kirendelt nemzeti szakértőt a lakóhelyétől való távollét miatt érik. A KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdésének b) pontja azon a vélelmen alapszik, hogy a kirendelt nemzeti szakértőt kisebb hátrányok érik, ha házastársa a kirendelés iránti kérelem időpontjában a kirendelés helyén rendelkezik lakóhellyel.

74 A fellebbező nem e vélelmet magát vonja kétségbe, hanem úgy véli, hogy a családi állapot nem az e tekintetben figyelembe vehető egyetlen releváns és megfelelő szempont, és az együttélés az élettársi közösség tagjait ugyanolyan helyzetbe hozhatja, mint amilyen a házastársak helyzete.

75 Mindazonáltal rá kell mutatni, hogy noha az élettársi közösség és a törvényes együttélés – mint amilyen a házasság – mutathatnak hasonlóságokat bizonyos szempontból, ez azonban nem vezet szükségszerűen az együttélés e két fajtájának azonosításához.

76 Ilyen körülmények között a családi jogállás szempontjának alkalmazása nem tűnik sem önkényesnek, sem a kirendelt nemzeti szakértők juttatása csökkentésének célkitűzéséhez képest nyilvánvalóan helytelennek, ha ez utóbbiak olyan helyzetben vannak, amikor vélelmezhető, hogy családi állapotukból kifolyólag alacsonyabb költséget viselnek, és kisebb hátrányokkal néznek szembe.

77 Emellett rá kell mutatni, hogy a fellebbező sem az Elsőfokú Bíróság, sem a Bíróság előtt nem hivatkozott kifejezetten a házasságban élő és a bejegyzett élettársi kapcsolatban elő személyek közötti eltérő bánásmódra, és nem is bizonyította, hogy a Bizottság a gyakorlatban ilyen megkülönböztetést tenne.

78 Ebből következik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazott hátrányos megkülönböztetést a házasságban élő és az élettársi kapcsolatban élő személyek között a családi állapot szempontjának elfogadásával, és azzal, hogy a megtámadott ítélet 31. pontjában megállapította, hogy a fellebbezőt a kirendelés iránti kérelem időpontjában nem érte hátrányos megkülönböztetés az egyedülálló kirendelt nemzeti szakértőkhöz képest, mivel a házasságban élő nő jogállása különbözik az egyedülállóétól.

79 Következésképpen a fellebbező ezen érvét, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

80 Ezen értékelést nem vonja kétségbe a fellebbezőnek az olyan különböző helyzetekre történő hivatkozása sem, amelyekben a juttatást nem csökkentik valamely kirendelt nemzeti szakértő helyzetének utólagos megváltozása következtében.

81 A Bíróság már kimondta, hogy még ha szélsőséges helyzetekben okozhat is esetleges hátrányt az általános és elvont szabályozás létrehozása, a jogalkotónak nem róható fel a kategorizálás használata, mivel az természeténél fogva nem jelent hátrányos megkülönböztetést az általa követett célra tekintettel (147/79. sz., Hochstrass kontra Bíróság ügyben 1980. október 16-án hozott ítéletének [EBHT 1980., 3005. o.] 14. pontja). Még inkább igaz ez a megállapítás akkor, amikor e szélsőséges helyzetek esetleg előnyhöz vezetnek.

82 A fellebbező hivatkozása az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzatára és az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatára e tekintetben irreleváns.

83 Egyrészt, a Bíróság már utalt rá, hogy a kirendelt nemzeti szakértők, akiket alkalomszerűen foglalkoztatnak a Bizottságnál, nem tartoznak az Európai Közösségek tisztviselői személyzeti szabályzatának hatálya alá (lásd továbbá a C-211/06. sz., Adam kontra Bizottság ügyben 2008. január 24-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-10. o.] 52. pontját).

84 Másrészt a fellebbező nem bizonyította, hogy az Elsőfokú Bíróság által adott értelmezés mennyiben sértené a családi élet védelmének elvét, ahogyan azt az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény tartalmazza.

85 Végezetül azok az érvek, melyekkel a fellebbező a Bizottságnak az Elsőfokú Bíróság előtt kifejtett álláspontját támadja, nem elfogadhatóak. Az EK 225. cikk és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése értelmében ugyanis az Elsőfokú Bíróság határozataival szemben benyújtott fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat, és abban csak az Elsőfokú Bíróság hatáskörének hiányára, a fellebbező érdekeit hátrányosan befolyásoló eljárási szabálytalanságra, valamint az uniós jognak az Elsőfokú Bíróság általi megsértésére lehet hivatkozni (lásd többek között a Bíróság C-345/00. P. sz., FNAB és társai kontra Tanács ügyben 2001. május 10-én hozott végzésének [EBHT 2001., I-3811. o.] 28. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

86 Márpedig a Bizottságnak az Elsőfokú Bíróság előtt kifejtett álláspontja megkérdőjelezésével a fellebbező csak az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset újbóli megvizsgálását kívánja elérni, amelyre azonban a Bíróságnak nincs hatásköre (lásd többek között C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-5291. o.] 35. pontját).

87 Következésképpen az első jogalap harmadik részét részben mint megalapozatlant, részben mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

d) Az első jogalap negyedik részéről

i) A felek érvei

88 Az első jogalap negyedik részében, amelyet másodlagosan terjesztett elő, a fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy a megtámadott ítélet 31. pontjában megelégedett annak hangsúlyozásával, hogy az ügy iratai szerint a fellebbező kirendelésének teljes időtartama alatt házas maradt, noha a fellebbező azt kérte, hogy részére a tényleges különköltözés időpontjától, 2005. február 2-ától számítva folyósítsák a juttatások egészét vagy másodlagosan a válási iratok benyújtásától, 2005. július 4-étől számítva.

89 Emellett az alkalmazandó szabályozásban nem szerepel, hogy a fizetendő juttatások összegének meghatározása érdekében a kirendelt nemzeti szakértőnek a kirendelés iránti kérelem időpontjában fennálló helyzetét kell alapul venni, figyelmen kívül hagyva az esetleges későbbi változásokat.

90 A fellebbező azt állítja, hogy a Bizottság álláspontja ellentmondásos, mivel a fellebbező figyelmébe ajánlott azon javaslat, hogy ez utóbbi indítson keresetet az összes havi elszámolással szemben, teljességgel következetlen az egyszerűsítés elvének való ellentmondása miatt. Emellett a Bizottság azon álláspontját, hogy nem hajlandó folyamatosan ellenőrizni a kirendelt nemzeti szakértők jogállását, gyengíti az a tény, hogy a Bizottság maga ismerte el a felülvizsgálatra szoruló esetek számának elenyésző voltát.

91 A Bizottság válasza az, hogy az első jogalap negyedik része részben elfogadhatatlan, de mindenképpen megalapozatlan.

92 Elsősorban semmiféle további indokolásra nem volt szükség azon abszolút vitathatatlan ténnyel kapcsolatban, hogy a fellebbező jogi helyzete nem változott a kirendelés időtartama alatt, amely tény mindenképpen kizárólag az Elsőfokú Bíróság azon okfejtését erősíti, amely szerint a fellebbezőt nem érhette hátrányos megkülönböztetés az egyedülálló kirendelt nemzeti szakértőkhöz képest, mivel ő házas volt, és a házas nő jogi helyzete eltér az egyedülálló személy jogi helyzetétől.

93 Másodsorban, az indokolásnak a jelen esetben fenn nem álló elégtelenségére hivatkozva a fellebbező valójában csak az első fokon már előadott és ott elutasított azon érvek Bíróság általi újbóli megvizsgálását kívánja elérni, amelyek a kirendelt nemzeti szakértő személyes körülményeiben bekövetkezett változás figyelembevételének szükségességére vonatkoznak.

94 Harmadsorban és mindenesetre, a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdésének b) pontja annak vizsgálatát írja elő, hogy a Bizottsághoz történő kirendelés iránti kérelem időpontjában fennáll-e a juttatások csökkentésének feltétele.

ii) A Bíróság álláspontja

95 Elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdésének b) pontja szerint a kirendelt nemzeti szakértő lakóhelyének meghatározásakor azt kell figyelembe venni, hogy a kirendelés iránti kérelem időpontjában ez utóbbi lakóhelye hol található.

96 Ennélfogva magának a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdése b) pontjának szövege mond ellent a fellebbező azon érvének, miszerint a KNSz-határozat szövegére

tekintettel megalapozatlan az Elsőfokú Bíróság azon álláspontja, hogy a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdésének b) pontja minden kirendelt nemzeti szakértőre egységesen alkalmazandó, és a lakóhely meghatározásához figyelembe veendő releváns időpont a kirendelés iránti kérelem időpontja.

97 Másodsorban, az indokolási kötelezettség Elsőfokú Bíróság általi megsértésére vonatkozó érveket ugyancsak el kell utasítani. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis helyesen állapította meg, hogy a kirendelt nemzeti szakértő helyzetének megállapítása egységesen, a kirendelés iránti kérelem időpontjában történik, amely megállapítás jogilag elegendő válasz a fellebbező azon érvére, mely szerint neki a tényleges különköltözés időpontjától vagy a válási iratok benyújtásától kezdve a juttatás teljes összegét kellett volna folyósítani. A fellebbező jogállásában bekövetkezett ezen változások tehát nem lehettek relevánsak.

98 Ráadásul az Elsőfokú Bíróság csupán mellékesen jelezte, hogy a fellebbező a kirendelés teljes időtartama alatt házas maradt. Márpedig ahogyan az a jelen ítélet 52. pontjában szerepel, az indokolás mellékes pontjaival szemben emelt kifogások nem vezethetnek e határozat hatályon kívül helyezéséhez, ezért hatástalanok.

99 Harmadsorban, ami a fellebbezőnek a Bizottság álláspontjában található ellentmondások bemutatására vonatkozó érveit illeti, elegendő megállapítani, hogy a fellebbező valójában csak az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset Bíróság általi újbóli megvizsgálását kívánja elérni, ami a jelen ítélet 85. és 86. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően nem tartozik a Bíróságnak a fellebbezési eljárásban gyakorolt hatáskörébe.

100 Ebből következik, hogy az első jogalap negyedik részét részben mint megalapozatlant, részben mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

3. Az Elsőfokú Bíróságnak a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdése b) pontjával szemben emelt jogellenességi kifogás elutasításában megnyilvánuló állítólagos téves jogalkalmazására vonatkozó második jogalapról

a) A felek érvei

101 A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság azzal, hogy mint elfogadhatatlant elutasította az EK 241. cikk alapján a KNSz-határozat 20. cikke (3) bekezdésének b) pontjával szemben emelt jogellenességi kifogást, indokolási hibát követett el, ugyanis a fellebbező részletesen és teljesen érthető módon kifejtette a kérelme alapjául szolgáló ténybeli és jogi érveket. Az Elsőfokú Bíróság előtti tárgyaláson a fellebbező jelezte, hogy a jogellenességi kifogás a már kifejtett, az eltérő bánásmóddal szembeni kifogáson alapuló érvekhez kapcsolódik. Ebből egyértelműen következik, hogy az EK 241. cikkre történő utalás célja az volt, hogy döntés szülessen a feltett kérdésekben, még akkor is, ha a keresetet késedelmesen indították.

102 A Bizottság azzal érvel, hogy a jogellenességi kifogás elutasítása a megtámadott ítélet 35–37. pontjában megfelelően indokolt.

b) A Bíróság álláspontja

103 A fellebbező beadványában szereplő második jogalap elnevezése szerint a fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az az EK 241. cikk alapján emelt jogellenességi kifogás elutasításakor megsértette az indokolási kötelezettséget. Mindazonáltal a jelen fellebbezés 123–125. pontjából kitűnik, hogy a fellebbező valójában ezen elutasítás megalapozottságát vitatja. A fellebbező úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság

megállapításával ellentétben, a fellebbezése megfelelt az elfogadhatóság, a megtámadott ítélet 35. pontjában felidézett, szabályainak.

104 A Bíróság már kimondta, hogy az Elsőfokú Bíróságnak – mint elfogadhatatlant – el kell utasítania az elé terjesztett kereseti kérelmet, ha magából a keresetlevél szövegéből nem tűnnek ki egységes és érthető módon azok a lényeges ténybeli és jogi elemek, amelyeken e kereseti kérelem alapszik, és amelyek hiányát nem orvosolhatja azoknak a tárgyalás folyamán történő előadása (a C-214/05. P. sz., Rossi kontra OHIM ügyben 2006. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-7057. o.] 37. pontját).

105 A jelen esetben a megtámadott ítélet 36. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a fellebbező beadványában a jogellenességi kifogásra vonatkozó jogalap igen elvont módon történő előadására szorítkozott, annak pontos megjelölése nélkül, hogy miben áll az egyenlőség elvének általa felhozott megsértése.

106 Márpedig a fellebbező semmilyen olyan érvet nem hozott fel a Bíróság előtt, amely bizonyítaná, hogy szemben azzal, amit az Elsőfokú Bíróság megállapított, az elé terjesztett fellebbezés tartalmaz a felhozott jogellenességi kifogás alátámasztására szolgáló pontos ténybeli és jogi elemeket; márpedig a tárgyalás során annak jelzése, hogy az első jogalap alapjául szolgáló jogi és ténybeli elemek megalapozzák a jogellenességi kifogást is, e tekintetben nem releváns, ahogyan az a jelen ítélet 104. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következik.

107 Ebből következően az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, és a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

B – *A fellebbezésnek a költségek viselésére való kötelezésre vonatkozó részéről*

1. A felek érvei

108 A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot és megsértette az indokolási kötelezettséget, amikor őt kötelezte a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére. Ugyanis egyrészt, mivel a kirendelt nemzeti szakértőt a Bizottság alkalmazottjának kell tekinteni, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikke 2. §-ának általános rendelkezése a jelen esetben nem alkalmazandó, másrészt annak ellenére, hogy e kérdést kifejezetten felvetették, az Elsőfokú Bíróság nem indokolta meg, miért nem azonos vagy nem hasonlítható össze a kirendelt nemzeti szakértő jogállása a tisztviselők és egyéb alkalmazottak jogállásával.

109 Emellett a felvetett kérdések jogi összetettsége és újdonsága, valamint a Bizottság által huzamosan tanúsított magatartás olyan kivételes indokok, amelyek miatt az Elsőfokú Bíróságnak az eljárási szabályzata 87. cikke 3. §-a első bekezdésének alkalmazásával a Bizottságot kellett volna kötelezni saját költségeinek viselésére.

110 A Bizottság azzal érvel, hogy mivel a fellebbező kirendelt nemzeti szakértő, akinek jogállása egyértelműen különbözik a Bizottság tisztviselőinek és egyéb alkalmazottainak jogállásától, a jogvita az EK 230. cikk hatálya alá tartozik, következésképpen a Bizottság és annak tisztviselői, illetve egyéb alkalmazottai közötti jogvitákra vonatkozó költségviselési szabályok nem alkalmazandóak. Emellett az említett jogvita semmiféle olyan kivételes indokát nem adja annak, hogy az Elsőfokú Bíróság megossza a költségeket, vagy a feleket a saját költségeik viselésére kötelezze.

2. A Bíróság álláspontja

111 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság alapokmánya 58. cikkének második bekezdése szerint „a fellebbezés nem vonatkozhat kizárólag a költségek összegére vagy arra, hogy a költségek viselésére mely felet kötelezték". Emellett az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben a fellebbezés minden más jogalapját elutasították, az Elsőfokú Bíróság költségekre vonatkozó határozatának állítólagos jogellenességére utaló kérelmeket e rendelkezés alapján, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani (lásd többek között a C-396/93. sz., Henrichs kontra Bizottság ügyben 1995. szeptember 14-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-2611. o.] 65. és 66. pontját, a C-302/99. P. és C-308/99. P. sz., Bizottság és Franciaország kontra TF1 egyesített ügyekben 2001. július 12-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-5603. o.] 31. pontját, valamint a C-301/02. sz., Tralli kontra EKB ügyben 2005. május 26-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-4071. o.] 88. pontját).

112 Ebből következik, hogy amennyiben a fellebbező összes többi jogalapját elutasítják, a költségek megosztására vonatkozó utolsó jogalapot elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

VI – A költségekről

113 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. C. Gualtierit, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) C. Gualtierit kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások